

*ОДРУЖЕНИЕ
С НЕСПОЛТАНСКА ЦЕЛ
„РАНА ИМПЕРВЕНЦИЈА НА
ДЕЦА В РИСК”*

**Какво ни казват
детските рисунки.**

За какво могат да ни разкажат детските рисунки? Разбира се, на първо място за това, което е важно за детето. Рисунката винаги е продукт не само на съзнанието, а се явява съвместна работа на съзнателното и безсъзнателното. Човек от всяка възраст, и особено малкият човек, проектира в изображението своите преживявания и емоции, за това рисунката е един своеобразен разказ (при това искрен) за

нещата, които го вълнуват и занимават. Изобразявайки някакъв обект, детето предава своето отношение към него, а значи така без да иска „издава” това, което е важно за него. За това изобразявайки каквото и да било, детето се старее на първо място да нарисува значимите за него хора – тези, които са ярко емоционално украсени, любимите или активно нелюбимите. Понякога значимите хора са във формата на животни. Тези хора, които заемат главно място в душата на детето, винаги присъстват на рисунките, като при това изпъкват с ярки цветове, красиви детайли, значителен размер. Ако детето „забравя” да нарисува някой от членовете на семейството, включително себе си, или фигурата е дребна, бледа, неизразителна, отделена от

останалите, поправяна, изтривана многократно – това е сигнал за тревога и следва да се замислим за причините. Най-вероятно даже съвместно с детски психолог. Освен това децата рисуват значими за тях ситуации, тези, които са оставили ярка следа в душата им, независимо дали са ежедневни или мимолетни. От сюжета на рисунката може да стане ясно дали някое събитие, убягнало от вниманието на родителите не е травмирало детето.

Какво още можем да „видим” в изображенията? Според редица изследователи на рисуваелните психодиагностични методи от детските рисунки можем да разберем за:

- Общото ниво на умствено развитие (доколко рисунката съответства на възрастта);
- активно ли е детето или пасивно;
- нивото на самоконтрол и импулсивност;
- има ли емоционална неустойчивост или застопореност;
- има ли тревожност у детето като личностна черта или тревога като настоящо състояние;
- има ли у детето страхове или депресивни тенденции;
- как детето реагира на стрес;
- нивото на агресивност;
- доколко детето е насочено към другите хора или навътре към себе си;
- преобладаването на рационален или емоционален подход към света;
- има ли склонност към демонстративно поведение;

- доколко е удовлетворена необходимостта от общуване или напротив – детето избягва общуването;
- наличието на антисоциални тенденции;
- отношението на детето към сексуалната сфера;

- отношението му към семейството като цяло и към отделните му членове.

Важно е да помним, че рисунката е винаги „частен случай” и трябва да се разглежда единствено във връзка с другите рисунки на детето, с неговите обяснения за изобразеното и с неговата семейна ситуация. Така че, задачата ни е да се постареем да видим важното в рисунката и да го „разчетем” правилно, като

избягваме категоричните твърдения.

Източник: <http://shkolazhizni.ru/archive/0/n-27746>